

Srđan Miljević

ZAMISLI DA SI SREĆAN

Imam trideset i pet godina.

Danas je sahrana.

Nikad nije bio na moru, a ja nikad nisam rekao tata.

,

„Nema šanse“, kaže mama dan pre. „Ni mrtva ne bih otišla, taj je za mene odavno umro“.

„Idi sam, poslušaj me“, uverava me baba. „Najgore ti je da se posle kaješ, biće dockan“. Vagam treba li slušati babu. Vazda govori: „Ne hodaj bos, sve bolesti kreću od nogu“, a ona nema jednu nogu.

U cvećari biram suzu od kala. To cveće je prikladno za rođenja, krštenja, svadbe i sahrane, jer je neutralno.

„Šta pišemo kao poslednji pozdrav?“, pita cvećarka.

„Ništa!“.

Glupo je prvi put reći tata na grobljanskoj traci.

„Evo, flor... Za žalost“, gura mi u ruke neka rođaka, dok me ljubi uz reči: „Duša moja, ma vidi ti njega, pravi dečko! A sećam te se kad si bio ovolicki“, širi ruke pokazujući slobodnom procenom veličinu malog mene. „Tako si glasno plakao, svi smo mislili odraćeš grlo. Lepi moj dečko“, dodaje, pa mi stavi ruku na obraz, kao da me, za nepoznatu osobu, nije dovoljno pipala. Ostajem zamišljen nad idejom da sam ikad bio glasan i vrištao, pa makar i kao beba. *Što sam plakao – plakao sam*, pomislim dok posmatram ljude okupljene oko rake.

Ne čuje se: *Bio je dobar čovek.*

Niti: *Prerano ode.*

Ni: *Bio je dobar otac.*

A ni: *Kako će oni sad bez njega.*

Dok su ga spuštali pitao sam se ima li negde ožiljak za koji bi mi rekao: „To mi je od mladosti“.

Skoro sam pročitao da najviše ljudi umre u avgustu. To je baš glupo. Umreš usred leta, sebi skратиš muke, a drugima godišnji odmor. Ko bi uopšte želeo preplanula tela na svojoj sahrani? Ionako te zaborave dok posluže pečenje ili šestu rakiju, tebi za laku zemlju. Mada, ovde se mrtvi poštuju. Valjda jer ne osuđuju. Kad pričaš s njima – ćute. Čega li se tek oni, jadni, naslušaju!

Uveče mislim o tome kako ni na jednom grobu ne piše koga je pokojnik voleo, već samo čime se bavio. I onda se isplačem. Konačno pustim da curim. Kažu da se tako oslobađaš soli, a so su emocije: kad plačeš ili pišaš, bude ti lakše.

Ne želim da mislim o velikoj sahrani. Želim da mislim o velikom životu.

,

Imam dvadeset i devet. Danas sam upoznao oca.

Našli smo se u restoranu gde je na stolnjacima pisalo: *Muškarci znaju zašto.*

Isti nam je nos, i palac kriv, spuštene kapci, zalisci... Verovatno mi je i kita na njega.

„Jesi li gladan?“, pita. „Jesi se oženio, imaš decu, posao?“

Ćutim. Na takva se pitanja ne odgovara ocu.

„Voliš li more?“, pitam ja njega.

„Nisam nikad bio. Šta ću tamo kad ne znam da plivam... Lep si dečko“, nastavlja.

„Ali nekako tužan. A niko ne voli tužne ljude. Nego, jesi li gladan?“

Nigde nas. *Saberu se, vrišti u meni. Jesi li me bar nekad video na televiziji, je l' bi me uopšte prepoznao i rekao: 'Eno mog sina!'*

Jer, ja tebe jesam.

Ispred dragstora.

Nikome nisam rekao: *Ono na gajbici piva je moj tata...*

Pališ *Lord*, pružaš mi paklu.

„Prestao sam“, kažem. „Disalo mi se“

I pre nego što opet pitaš: „Nisam gladan, tužan sam“.

,

U četvrtom razredu imali smo maskenbal.

„Biću pop!“, govorim mami.

„Bože, dete, gde se toga seti?“

„Svi u razredu biće doktori, klovnovi, Dragane Mirković... Videćeš“, tvrdim.

„Dobro, dobro, naći ćemo sako, haljinu, cipele. Samo krst... To u kući nemamo“.

Kad je sve prošlo, kaže mama: „Svi pričaju o malom popu. Jutros u pekari ona komšinica što uvek kupuje na tri mesta po trista sa sirom, kaže: ‘Zamisli čega se dete setilo. Ta maska i jeste za prvu nagradu. A ne ove moje seljančure, obe princeze, oči su mi ispale od prišivanja šljokica’“.

Smejemo se i mama i ja, pa me pomazi. *Guza mamina.*

Dopalo mi se da budem prvi, da veselim mamu, postanem pop, nosim haljinu. Juče sam rekao: „Znam šta ću da budem kad porastem!“

„Znaš da pop mora da ima ženu?“

„Dobro, ako moram...“

Onda sam rešio da postim. „Samo mi još to treba, negoduje baba. Za koga ja uopšte kuvam, kad ništa ne jedeš!“

Četrdeset devet dana ne diraš meso, slatkiše, pišu, ne ogovaraš i ne varaš u kartama. Jer, sledi nagrada. Tako sam pročitao.

Čekao sam svečano u redu za pričest. Smislio sam greh i reći ću popu: *Ne volim svog oca. Ni ne mrzim ga, ako to olakšava moj slučaj, samo ga ne znam.* Bog će razumeti i neće se ljutiti.

Umesto toga, na pričestu sam dobio parče hleba, malo vina i kratko: „Poštuj oca svoga i majku svoju, to mora“.

A dete svoje? Što niko ne kaže: Poštuj dete svoje?, hteo sam da pitam popa, ali sam rekao: „Važi“.

„Završi školu, pa da te ženimo!“, ostalo je iza mene.

Do Njega ću, izgleda, morati drugim putem.